

คุณพ่อโยห์น บัปติสต์ สกรินทร์ ศิรบรรเทิง
ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

ปลัด...อยากเล่า

สวัสดีพี่น้องที่รักทุกท่าน ขอถือโอกาสร่วมยินดีกับสัตบุรุษวัดเซนต์หลุยส์ทุกท่าน ด้วยนะครับ ที่ได้มีโอกาสกลับมาฉลองวัดกันใกล้เคียงกับสถานการณ์ปกติมากขึ้น และแน่นอนว่าตัวผมเองก็ต้องขออภัยด้วยที่ในปีนี้ได้ “ร่วมทุกข์ร่วมสุข” กับพี่น้องที่วัดอย่างแท้จริง เพราะไม่ได้ช่วยงานอะไรทางวัดเลย ได้แต่ไปร่วมฉลองด้วยความยินดีกับพี่น้องทุกท่านที่วัดพร้อมกันกับเพื่อนพี่น้องสงฆ์ที่เข้าโปรแกรมฟื้นฟูภารกิจสงฆ์ที่บ้านผู้หว่านซึ่งจะไปร่วมฉลองด้วยเท่านั้น จึงขอถือโอกาสขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนในการช่วยกันจัดงานฉลองวัดในครั้งนี้ด้วยนะครับ

ในช่วงสามสี่วันที่ผ่านมาคุณพ่อผู้จัดโปรแกรมก็ได้จัดให้พวกเราได้มีโอกาสเข้าเฝ้ากัน ดังนั้นสารวัดฉบับนี้ก็จะขอแบ่งปันข้อคิดที่เกี่ยวข้องกับการเข้าเฝ้าสักเล็กน้อย ซึ่งผมคิดว่าสามารถนำไปใช้ได้กับทุกคนนะครับ สิ่งที่ผมอยากจะแบ่งปันกับพี่น้องที่รักทุกท่านก็คือในชีวิตอันแสนวุ่นวายของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ ดูเหมือนว่าเวลาในทุกช่วงจังหวะชีวิตของเราจะถูกกำหนดกฎเกณฑ์ให้ต้องทำสิ่งต่างๆ ให้ทันกับเวลาอยู่ทุกๆ วัน ตั้งแต่ต้องตื่นเวลานี้เพื่อจะได้อาบน้ำให้ทันเวลานี้ และเพื่อจะได้ทานข้าวเวลานี้ เพื่อจะได้ทันรถสายนี้ เพื่อจะได้ไปทำงานหรือไปโรงเรียนให้ทัน เพื่อไม่ให้เจ้านายหรือคุณครูว่าและอะไรต่อมิอะไรที่จะเป็นผลเกี่ยวเนื่องกันเป็นลูกโซ่อีกมากมายทีเดียว

เมื่อได้พิจารณาชีวิตของพระเยซูเจ้าแล้ว ดูเหมือนว่าในสมัยของพระองค์นั้นชีวิตอาจจะไม่ต้องรีบเร่งอย่างนี้ แต่หากเราพิจารณาให้ดีถึงชีวิตของพระองค์ในพระวรสาร เราก็จะพบว่าพระองค์มีเวลาส่วนตัวน้อยมากถึงน้อยมากที่สุด เพราะเรามักจะได้ฟังเรื่องราว

ของพระองค์ที่ทรงกระทำภารกิจอยู่เสมอ และเมื่อเราพิจารณาให้ลึกซึ้งอีกเราก็จะพบว่าเมื่อพระองค์ทรงเสร็จกิจการต่างๆ ของพระองค์แล้ว พระองค์ยังคงหาเวลาไปอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอ

ทำให้ผมนึกไปถึงเรื่องราวที่ผมเคยอ่าน ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องราวของพ่อผู้มีภารกิจต่างๆ มากมายในแต่ละวันและเมื่อกลับมาที่บ้านก็ต้องมาเล่นกับลูกๆ ของเขาอีก ทำให้เขารู้สึกว่ามีภารกิจเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งอย่างและทำให้รู้สึกเหนื่อยมากขึ้นไปอีก แต่เมื่อได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ท่านหนึ่งที่แนะนำว่าให้มองว่าการเล่นกับลูกๆ ไม่ได้เป็นอีกหนึ่งภารกิจ แต่เป็นเวลาส่วนตัวของเขาเองที่จะได้มีความสุขที่ได้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวอันน่ารักของเขาเอง ผลก็คือการมองเช่นนี้ทำให้ชีวิตของพ่อท่านนี้มีความสุขมากขึ้น

หากจะเปรียบเทียบกับชีวิตเรคริสตชนแม้แต่ตัวของผมเองก็ตาม ในหลายๆ วันที่งานเข้าหรืองานงอกแล้วแต่จะเรียกตามอารมณ์ เมื่อถึงเวลาก่อนนอน ปัสสาวหรืออะไรก็ตามก็มักจะประจัญเราให้คิดว่า อย่าไปเสียเวลาอีกเลยกับการภาวนา ให้เราหาเวลาทำอะไรที่ผ่อนคลายกับตัวเองดีกว่า แล้วผลสุดท้ายก็คือนอนไปโดยไม่ได้สวดภาวนาก่อนนอน ดังนั้นพี่น้องครับ ผมก็อยากจะบอกกับพี่น้องเหมือนที่ “พ่อ” คนนั้นได้รับคำแนะนำไปคือ เราก็ควรมองว่าการภาวนาก่อนนอนคือการที่เราจะได้มีเวลาพบปะสนทนากับคนเราอาจไม่ได้รักเคঁามากที่สุด แต่เคঁน่าจะรักเรามากที่สุดในโลกแต่นอน **ซึ่งก็คือพระเจ้าของเรานั่นเอง**

และกับอีกแง่คิดหนึ่งที่ยากจะแบ่งปันกับพี่น้องก็คือ เราลองย้อนนึกถึงช่วงเวลาที่เรได้อยู่กับคนที่เรารักดูเหมือนเวลาจะผ่านไปเร็วมากๆ เพราะว่าเราแทบจะไม่ได้รับรู้ถึงการคงอยู่ของเวลาเลยเมื่อเรได้อยู่กับคนที่เรารัก เราสามารถคุยโทรศัพท์กับคนที่เรารักได้เป็นชั่วโมงๆ จริงไหมครับ แต่เมื่อเป็นเวลาที่เราจะสวดแค่สิบนาทีพี่น้องมีความรู้สึกอย่างไร? และนั่นควรจะเป็นคำถามที่เราจะต้องถามตัวเองใหม่ว่าถ้าแค่สิบนาทีกับการสวดภาวนาเราก็คิดรู้สึกอึดอัดขึ้นแล้ว “เรารักพระเจ้าจริงๆ ไหม?” ก็อยากจะฝากคำถามนี้ไว้ให้พี่น้องได้ลองพิจารณาดูสักนิดนะครับ

สุขสันต์วันฉลองวัดเซนต์หลุยส์ครับ! พ่ออยู่